

CAVALLERS I PRINCESES

Signat: Cersei Lannister

Per fi havia arribat el dia. Avui se celebra el torneig del dia del nom de la princesa Sansa. Ja podia sentir el terra tremolar sota els cascs dels ferotges sementals, i el rugir clamorós de l'audiència quan era desmuntat un pobre infeliç, abillat amb cuirassa d'acer, que es proclamava representant de la seva Casa per demanar-li un mocador a la bella princesa, i si sortia victoriós, la mà.

És clar que aquest fet només era vigent en aquesta edició del torneig, car que la princesa complia els 18, i segons les misògines normes impulsades per la societat estamental, havia de contraure matrimoni amb un cregut cavaller, ansiós de riquesa i poder. Però no era el meu cas; jo no anhelava terres, ni poder, i si m'apuraven, tampoc riquesa; jo tan sols passava les nits en vela pensant en els seus rínxols daurats, la manera en la que ella em mirava, tot somrient, sense mirar-me per sobre de les espatlles. La manera com els seus ulls, color del cel, connectaven amb els meus, del color de la mel.

La meva breu història d'amor, si és que així la puc anomenar, va començar quan el seu pare, el rei Barristan III *el brau*, conquistà la que era la meva pàtria de naixement, Quarth. A mi em van trobar amb tota la roba coberta d'una sang que no era meva, plorant a una mare que ja ni recordo. El rei, al veure que jo rondava l'edat de la seva filla, de només dos anys en aquells dies, es va apiadar de mi i em va dur al seu regne. Em van criar les mateixes criades que a la princesa, la qual durant tota la meva infància esdevingué ma germana.

Fins que, a l'adolescència, embrancades en les històries de cavallers i princeses, on no importaven les nostres condicions; jo era el cavaller que la salvava dels monstres amb urpes esmolades i ullals punxeguts, i no ens adonàvem que tots els monstres són humans, i que els monstres dels quals de veritat havíem de fugir eren aquells comtes, ducs i burgesos que un dia, quan teníem 15 anys, ens van enxampar ajuntant els nostres llavis, en acabar el nostre joc de cavallers. Ells mai no ho van acceptar, i em van allunyar d'ella. Ja no vivia al castell, ja no veia els seus rínxols daurats ni el seu somriure càlid, però mentre m'arrossegaven fora d'aquella habitació plena de luxes, li vaig jurar que algun dia jo seria cavaller, sense importar que jo, fos una noia.

Tornant a l'actualitat, porto vivint sent l'escudera d'un senyor menor, Edric *el vermell*, des de fa tres anys. El seu sobrenom no venia, com ell presumia, de la sang que es cobrava de les seves víctimes, si no dels vins que es cobrava de les tavernes. Aprofitant la seva condició, i que no hi havia gaires guerres per preparar-se, jo havia aconseguit mantenir-me a l'anonimat mentre passava totes les tardes entrenant-me amb l'espasa, la llança i el muntar a cavall, carregant contra ninots de palla fins que vaig tenir pràctica suficient com per desmuntar el corpulent però bonàs fill del granger, que al portar jo els cabells més curts que ell, i tenir més esquena que pit, sempre m'havia confós amb el bastard d'algun cavaller oblidat.

He sortit de casa abillada amb l'armadura que jo mateixa he perfeccionat. Ara he aconseguit inscriure'm gràcies a que a la meva cuirassa estava brodat el blasó de la casa de l'Edric, confonent-me amb un parent seu. També cal afegir,

a favor meu, que al no rentar-me en vàries setmanes, estar treballant a la ferreria i entrenant al camp, feia més pinta de bàrbar que no pas de donzella.

M'instal·lo en una petita tenda de campanya dins el coliseu, on els futurs combatents eren a la pista, i els espectadors anaven agafant seients. A la tarima més luxosa, va fer aparició la princesa, i tot l'estadi es va omplir d'aplaudiments cap a ella. Al costat meu parlen dos cavallers, que no devien passar dels 20 anys. "No sé si valdrà la pena aquest torneig" exclamà un d'ells, "corren rumors que la princesa no arriba donzella al matrimoni". "Jo també n'he sentit parlar, d'això!" afegí l'altre "i a més, amb una altra donzella, que és encara més inversemblant!".

Això va esgotar la meva paciència i per quan vaig tornar a ser conscient de les meves accions, s'havia creat un silenci sepulcral a l'estadi; havia deixat a un d'ells immobilitzat sota meu i l'altre en una cantonada, mirant-me amb una pudor que aviat es convertí en ira, i assestà contra mi. El meu gran entrenament de reflexos va permetre'm treure l'espasa just en el moment precís per bloquejar la seva espasa de les mans. El que abans estava a terra contraatacà llençant-me una cadira que puc bloquejar mentre agafo el cavaller sense espasa com a escut. Acte seguit, aprofito l'esvaniment de l'assestat i la sorpresa de l'assestador per agafar aquest últim pels cabells i obligar-lo a rendir-se.

"Bravo, bravo" sento dir a una veu darrere meu, "es veu que un dels participants estava ansiós per enfrontar-se als dos últims campions dels

tornejos anteriors, i no ha pogut esperar-se que comencés el torneig per donar-los una lliçó!”. Però la seva veu no sonava hostil, tenia un cert to paternal que jo recordava... “Tens molta habilitat i ets molt impulsiu, tant com jo ho era a la teva edat, i mira en el rei que m’he convertit ara! Crec que tu series bo en seguir els meus passos...” va dir el rei, rient. Tot semblava perfecte, la multitud rugia en aprovació, fins que va haver de parlar un d’aquells ducs que sempre es ficaven on no els hi demanaven, afegint: “però, excel·lència, mireu-li el blasó, ell no pot ser cap parent de l’Etric Whitehill; tota la seva família va caure durant l’assalt de Quarth”. En sentir-hi el nom, no puc evitar mirar a terra i fer una ganyota de ràbia, la qual no va passar desapercibuda per cap dels que estaven apostats en la tarima luxosa i ara es trobaven darrere el rei, especialment a una. “Llavors, qui sou vos, oh cavaller misteriós?” preguntà seguidament el duc.

Dubto un moment la meva acció següent, però ja us puc dir que mai no me’n penediré de les meves paraules: “sa Majestat, jo no he vingut aquí per la fama, per la glòria o per la riquesa. Jo, l’única supervivent de Quarth a la que vau considerar una filla, sóc aquí, perquè farà ja tres anys que a la vostra filla vaig fer-li una promesa” vaig recitar mentre la multitud murmurava exaltada, ja que em tenien per desapareguda, i m’ajupia sota els peus de la meva estimada dama. “Sansa, he vingut a demanar-te la mà, ara que ja som suficientment responsables de tot el que fem, i ja has vist que m’he convertit en el cavaller dels nostres contes, i estic aquí per salvar-te”.

I la multitud va cridar i plorar d’alegria en veure la princesa amb corona besar suaument els llavis de la princesa amb armadura.